

La pressió turca

NOA MORALES

Un grup de policies observa les manifestacions pacífiques que se succeeixen als carrers Istiklal i Mesrutiyet.

Atterrar a Istanbul carregat dels tòpics associats als països de majoria musulmana és l'habitual entre bona part dels turistes provinents de la Unió Europea (UE). Al tramvia en direcció a un dels districtes més europeïtzats de la ciutat, Beyoğlu, un turc escolta, amb auriculars, un conegut tema de Skrillex, un jove compositor de música electrònica nord-americà. Aquesta serà la primera experiència que ens farà veure com d'equivocats estem respecte al conflicte que volem documentar.

A la parada de Tophane es fa evident que l'europea no és pas una

El moviment de protesta turc no s'atura pel tancament de la plaça Taksim i es dissemina per tot Istanbul en fòrums organitzats.

Una passejada per l'antiga Constantinoble demostra que l'arrel de les protestes depassa el simple conflicte entre laïcitat i islam.

cultura aliena a Istanbul. Al segle XV, Maquiavel ja considerava l'Imperi otomà el digne successor de l'Imperi romà, idea que també subscrivia el ju-

rista francès i filòsof polític del segle XVI Jean Bodin. Un dels exemples més clars de la presència de Turquia a Europa i viceversa, és l'aliança de

Francesc I de França amb el soldà Solimà I el Magnífic en contra del monarca espanyol Carles V. Aquesta és una prova prou sòlida de com els otomans han pres part en la configuració de la cultura europea, no sols en oposició als regnes del Vell Continent, sinó, també, mitjançant aliances i intercanvis amb aquests. Convé no oblidar els antecedents d'aquestes aliances. A principi del segle XV, després de la derrota del soldà otomà Baiazet I a mans de Tamerlà, l'últim dels grans conqueridors nòmades de l'Àsia central, l'imperi acaba dividit en tres regnes coneguts amb el nom

de Fetret Devri, o Interregne Otomà. D'aquests, cal destacar-ne el de Solimà Celebi, que va col·laborar amb Bizanci, Venècia i l'orde dels cavallers de Sant Joan, que representaven l'últim vestigi de les croades i de l'univers del Renaixement en aquell territori. Així doncs, quan Mehmet II el conqueridor reunifica els dominis de Baiazet I i precipita la caiguda de Constantinoble, Europa ja hi és ben present, a l'Imperi otomà.

Aquestes són les arrels del districte de Beyoğlu, on abunden les llibreries i les botigues d'antiguitats. En una primera passejada, sobta de veure, en una d'aquestes botigues, un retrat del fundador de la República de Turquia, Mustafà Kemal, Atatürk ('pare dels turcs', en la seva llengua), al costat d'una pintura del soldà Murat I. Sobta, perquè l'omnipresent Kemal, arreu de la ciutat i en forma de retrat, fou un militar que llegia August Comte, de fortes conviccions racionalistes i positivistes i adepte del solidarisme de Léon Bourgeois. Per al polític Ali Kazancigil, Atatürk era un "autòcrata il·lustrat". Per a fer-nos una idea de les conviccions del personatge, la Turquia republicana, amb Mustafà Kemal al capdavant, aprova el sufragi universal i atorga el dret de vot a les dones abans que França, l'any 1934, però ho fa amb un codi penal inspirat en el de la Itàlia de Mussolini.

Així és Istanbul, una ciutat de contrastos que no es deixa reduir a la bipolaritat representada en molts dels nostres mitjans. I és que l'historiador d'origen escocès Norman Stone afirma, amb encert, que "si ets turc, t'has de preguntar què li deus a l'antiga tradició nativa turca, a Pèrsia, a Bizanci, a l'islam, a quin tipus d'islam i a l'occidentalització conscient".

L'avinguda d'Istiklal –de la Independència, en turc– és un concorregut carrer que, per la concentració de grans superfícies comercials, recorda el barceloní Portal de l'Àngel. On aquesta artèria principal del districte es troba amb el carrer de Meşrutiyet –en català, de la Constitució– un grup de vora quaranta dones es manifesta amb cartells reivindicatius que es troben a l'alçada del carrer. En un anglès precari expliquen que són allà per deixar clar que les dones

Les manifestants feministes informen un noi que no pot seure amb elles

no practiquen la *male violence*: violència dels homes. Duen pancartes on es pot llegir, en turc, "la justícia dels homes no és veritable justícia". Mentre criden consignes, hi ha un degoteig constant de dones que s'afegeixen a la concentració, s'asseuen i passen de ser-ne una quarantena a ser-ne un centenar. És una protesta no mixta. Educadament informen un home que no pot asseure's amb elles. La protesta feminista es desconvoca i, seguidament, arriben una vintena de persones amb una pancarta, que reclama justícia per la mort del jove Ethem Sarisülük, mort el 13 de juny a Ankara després de 12 dies en coma per haver rebut un tret d'un policia. Pocs dies abans, l'agent responsable d'aquesta mort fou deixat en llibertat sense càrrecs perquè el tribunal que el va jutjar va considerar que l'agent actuava en legítima defensa, fet que va motivar la convocatòria de protestes arreu del país. Aquesta és la resposta d'Istanbul a la decisió judicial.

La pancarta que hi ha al capdavant està signada pel Halkların Demokratik Kongresi: un grup d'esquerres extraparlamentari. Mentre avança la manifestació, s'hi afegeixen milers de persones i la gent que compra a les botigues d'Istiklal aplaudeix el pas dels manifestants. A la convocatòria onegen banderes LGTBQI, del Partit Comunista de Turquia (TKP en les seves sigles en turc) i s'hi veuen algunes bufandes dels equips de futbol del Fenerbahçe i del Beşiktaş.

Un vianant demana els periodistes si odien Erdogan, fet que ens fa pensar que, per un motiu o per un altre, vol corroborar la tesi defensada pels militants i simpatitzants del governant Partit de la Justícia i del Desenvolupament, AKP en les seves sigles turques, que asseguruen que els periodistes forans volen fer mal al país. Declaracions via Twitter de

L'estat reconeix les minories armènia, jueva i grega, però no la kurda, que representa un 20%

L'alcalde d'Ankara, Ibrahim Melih Gökçek, apuntaven aquesta idea amb relació a la reportera de la BBC Selin Girit, a qui va acusar d'espia per als britànics. "A instàncies d'Anglaterra, estan provant de fer caure la nostra economia mitjançant agents interns i forans. Somien que Turquia tornaria a ser *el malalt d'Europa*", escrigué Melih a la xarxa de *microblogging*. L'alcalde de la capital de Turquia feia referència a l'apel·latiu que el tsar de Rússia Nicolau I va emprar a mitjan XIX per a referir-se a l'Imperi otomà. Per provar d'esvaïr qualsevol sospita, el vianant es reconeix com a ex-votant de l'AKP decebut per l'agressivitat que ha mostrat el primer ministre, Recep Tayyip Erdogan, amb els manifestants de la plaça Taksim.

Diversos fets evidencien com d'integrada està la protesta en la quotidianitat de la ciutat: quitxalla venent ampolles d'aigua i l'omnipresent *chai* als manifestants; treballadors d'un kebab, amb la careta antigàs a la boca, i venedors d'aquestes caretes arreu del recorregut. Durant els parlaments que es fan des de la furgoneta amb amplificadors que hi ha a la primera línia de la manifestació, de vegades els aplaudiments donen pas als xiulets de desaprovació davant d'algunes intervencions. Acaben, i en una inexpugnable plaça Taksim a vessar de policies les consignes retroren fins a les vuit del vespre, moment en què comença la crida a l'oració. Es fa el silenci entre els manifestants: per respecte. Acaba la crida, les consignes tornen amb força i els concentrats entonen el "Bella Ciao" en italià. En finalitzar la manifestació sense incidents, molts afirmen que és la primera vegada des de l'inici de les protestes que la policia no actua amb violència. Amb relació a l'episodi del silenci durant la crida a l'oració, cal precisar-ne els possibles motius.

Imatge d'arxiu de les manifestacions a la plaça Taksim, ara a vessar de policies per a impedir més

Segons el The World Factbook de l'Agència Central d'Intel·ligència (CIA) dels EUA, els musulmans representen el 99,8% de la població de Turquia, distribuïts entre un 75% que professen la variant del sunnisme i un 25% que professen l'alevisme, considerat, per alguns, una versió del xiisme que incorpora particularitats universalistes, humanistes i antigues creences xamàniques de la Turquia primerenca.

El sunnisme, l'arrel lèxica del qual prové de la veu *sunna* o llei islàmica, tradicionalment ha estat vinculat al poder. A la República de Turquia, l'islam sunnita, amb la seva escola legal hanefita, ha funcionat i funciona, *de facto*, com una religió oficial. Avui dia, els afers religiosos es gestionen a l'estil otomà, com ja passava amb el cesaropapisme: el poder polític controla l'església. Aquest control es dona a través de la Direcció d'Afers

Religiosos, amb el muftí de la República al capdavant: una autoritat de confessió sunnita. L'estat, pretesament laic des que es va fundar la República l'any 1923, intervé en el culte, fins a redactar els sermons que es llegeixen a les mesquites els divendres. Per tant, no és del tot cert afirmar que el kemalisme, moviment que pren el nom del fundador de la República, Mustafà Kemal, Atatürk, propugna la laïcitat de la societat. Essent l'exèrcit un dels principals defensors d'aquest punt de vista ideològic, en molts moments en què aquesta institució ha dut les regnes del país (cal recordar que la República es funda amb un règim de partit únic amb una forta presència de militars i que a Turquia hi ha hagut intervencions d'aquest estament a la vida pública els anys 1960, 1971, 1980 i 2007), el sunnisme hanefita ha funcionat com un instrument cohesionador de la societat i com una arma per a conjurar

protestes. A la dreta, aparador d'una botiga d'Istanbul, ciutat de contrastos.

l'esquerra, a la manera com l'adopció del catolicisme pels dictadors imposats pels militars a l'Amèrica llatina va ser un instrument en contra dels partits socialistes del continent. Per al professor del Departament de ciència política i relacions internacionals de la Universitat del Bòsfor, Murat Akan, el laïcisme kemalista s'escuda en la idea que "l'islam com a religió posseeix una tendència inherent a introduir-se a l'espai polític i públic i que, per tant, obliga a un tipus particular de laïcisme que l'abracci". És per això que podem parlar de prèdica, per part dels grups fundadors de la República, d'un "islam laic" d'arrel sunnita i hanefita que ja hi era present abans de l'arribada de l'AKP, partit al qual s'acusa de voler reislamitzar l'estat. Cal precisar que el partit en qüestió refusa la denominació de partit islamista i que, des de la seva fundació, s'ha presentat com la versió turca de

la conservadora democràcia cristiana d'Angela Merkel. Deu anys enrere, Erdogan va declarar que "un partit polític no pot tenir una religió, només els individus poden tenir-ne una. La religió és una realitat tan suprema que no pot ser susceptible de ser explotada o aprofitada per obtenir-ne benefici". L'atribució d'aquest component religiós s'explica pel fet que l'AKP és fruit d'una escissió de l'islamista Refah Partisi, Partit del Benestar, dirigit pel controvertit Necmettin Erbakan, màxim representant de l'anomenat Milli Görüs o Visió Nacional: una ideologia sostinguda per una barreja d'islam, nacionalisme i antioccidentalisme. Avui dia, el partit que recull aquesta herència és l'anomenat Saa-det Partisi, Partit de la Felicitat, una agrupació amb un suport electoral que no arriba al 10% necessari per a obtenir representació al parlament d'Ankara.

L'oficialitat del sunnisme també es fa palesa en el fet que els legisladors d'altres confessions no són admesos a la funció pública, només a les universitats. D'aquestes "altres confessions", cal destacar-ne els alevites, que defensen una concepció de l'islam més progressista i que tant els nacionalistes turcs com els kurds han fet seva provant de fer-la passar per un producte exclusiu de la cultura de cadascú. Però l'estatus de minoria religiosa no sempre ha estat fàcil per a aquest grup: el 1978, a Kahramanmaraş, a la banda sud-oriental de l'estat, són assassinats diversos centenars de kurds alevites a les mans dels Ülkücü Gençlik, els Llops Grisos, una organització de joves ultradretans turcs, i el 1993, a Sivas, a l'Anatòlia Central, s'incendia un hotel on s'allotjaven artistes i escriptors que professaven aquesta variant de l'islam, i n'hi moren 36.

Manifestació de dones contra la “violència dels homes” a la confluència dels carrers Istiklal i Mesrutiyet. Al mig, un treballador d'un kebab preparat amb una màscara de gas per les manifestacions que sovintegen al seu carrer.

I és que el govern de Turquia conté molts elements ideològics del nacionalisme excoient amb què es funda la República, ja que només ha concedit l'estatus de minoria als armenis, als grecs i als jueus, que junts no arriben al 0,2% de la població. Aquest reconeixement els dona autonomia pel que fa a l'organització religiosa i disposen d'escoles comunitàries, un estatus que té les seves arrels en el sistema otomà dels millets, que ja hi era present en temps de Mehmet II. Turquia no ho ha fet amb els kurds, de concedir-los aquest estatus, malgrat que representen el 20% del total de la població del país, situació que ens permet afirmar que el nacionalisme kemalista, que per a molts representa una concepció progressista del fet turc, imposa una definició ètnica per sobre d'una definició electiva de la nacionalitat que conté molts més elements antidemocràtics que no pas la idea de societat pròpia de l'AKP. I és que, fins fa pocs anys, molts llibres d'història contenien una definició d'ètnia que fregava la xenofòbia. És l'AKP, precisament, qui posa fre a aquest pensament.

Ser periodista a Turquia. L'endemà de la manifestació, i una vegada situats al barri, fem una visita a la

redacció de *Bianet*, un projecte fundat l'any 1997 al caliu d'una conferència organitzada per la Fundació Heinrich-Böll, a Ankara, amb el diari digital *Vilaweb* com un dels seus principals referents. La Çiçek i l'Evren, redactora i coordinador del mitjà respectivament, ens atenen deu minuts. Abans de començar, ens disculpen per robar-los part del seu temps. “Sempre som fora de temps”, diu l'Evren fent broma.

Primer de tot, els preguntem pel mitjà. Ens diuen que *Bianet* comença a caminar a mitjan anys noranta amb cinc persones treballant a la redacció. Avui en són 14: nou fent tasques de redacció i cinc d'administració. No podem evitar la pregunta del finançament ja que sobta de veure que al seu web no hi ha publicitat. L'Evren ens explica que reben finançament, com a mitjà sense ànim de lucre, de la Swedish International Development Agency (SIDA), de la Unió Europea i que compten amb el suport de la xarxa International Freedom of Ex-

pression Exchange, que promou la llibertat d'expressió com un dels drets humans fonamentals. L'any 2012, la Federació Europea de Periodistes va publicar una llista on assegurava que aquell any hi havia prop de setanta periodistes a les presons turques. El mateix any, el Comitè Internacional per a la Protecció dels Periodistes declarava que Turquia s'havia situat al capdamunt de tots els països del món pel que fa al nombre de professionals de la comunicació empresonats, per davant de la Xina i l'Iran. Així doncs, la pregunta sobre les dificultats a l'hora d'exercir la professió es fa obligada. “Nosaltres no rebem pressions per part del govern. No ens donen acreditacions per als esdeveniments oficials, però tampoc no ens fa res, ja que som un mitjà centrat en la defensa dels drets humans”, diuen.

En aquest punt es fa necessari explicar l'existència d'un govern ocult a Turquia, conegut popularment com l'Estat Profund. L'any 2007, la policia turca va practicar la detenció de

“No ens donen acreditacions per als actes oficials, però el govern tampoc no ens fa res”, diuen els periodistes de ‘Bianet’

NOA MORALES

A la dreta, manifestació convocada per un grup d'esquerres extraparlamentari, el Halkların Demokratik Kongresi, per la mort d'un jove manifestant com a conseqüència d'un tret de la policia. Les bufandes dels equips de futbol, del Fenerbahçe i el Besiktas, són molt comunes.

En algunes protestes, hi coincideixen nacionalistes turcs i kurds, dos grups que fa pocs anys estaven enfrontats

més d'un centenar de membres de la coneguda com la trama Ergenekon, nom del lloc imaginari de l'Àsia central on, segons un mite ultranacionalista, hauria nascut la raça turca. Dos anys més tard, Erdogan també dona un fort cop a una cinquantena d'alts comandaments de l'exèrcit. Es creu que ambdós fets són un contracop de l'AKP al fiscal de l'estat que, l'any 2008, va provar d'il·legalitzar el seu partit mitjançant la imputació d'activitats contràries al laïcisme. Aquestes detencions són la punta de l'iceberg d'un entramat format per alts funcionaris de l'estat, destacats membres del poder judicial, periodistes i bona part de l'exèrcit, conegut com l'estat profund. L'exèrcit conserva, encara avui, vies d'intervenció legal a la vida democràtica a través del Consell Nacional de Seguretat, del qual l'AKP ja s'ha preocupat de reduir les seves competències a les d'un òrgan consultiu.

Els preguntem per la dificultat d'exercir el periodisme fent front al

govern visible, però també al govern a l'ombra que representa aquest estat profund. Na Çiçek diu que a les dècades dels vuitanta i dels noranta la situació era terrible pel que fa a l'exercici de la professió, ja que eren una constant els atemptats contra periodistes i activistes per a la defensa dels drets humans, emparats per les forces i els cossos de seguretat de l'estat, molt lligats a la trama en qüestió. Avui, amb el paper actiu de l'AKP en contra d'aquesta trama, la seva capacitat d'incidència ha minvat significativament. Sobre la composició política d'aquest estat profund afirma Çiçek que són "kemalistes ultradretans, però no podem afirmar amb seguretat res del que es mou en aquest món". Segons els periodistes de *Bianet*, molts columnistes pro Erdogan han assenyalat les protestes de Taksim com un moviment teledirigit per aquesta xarxa. En ser preguntats per aquesta possibilitat, tant Çiçek com Evren la refusen afirmant que el gruix dels manifestants són gent que,

fins aleshores, se sentia fora de la política. I és que el conflicte és molt més complex que el que molts mitjans fan veure. Primer de tot, expliquen que no hi ha una relació directa entre professar el sunnisme i votar l'AKP. De les protestes destaquen el respecte entre les diferents sensibilitats. Hi ha nacionalistes turcs i kurds, dos grups enfrontats a mort pocs anys enrere, grups d'esquerres, musulmans sunnites, alevites i minories com els grecs, els armenis i els assiris, cosa que, assegura Evren, mai no havia passat en les últimes dècades. "A les protestes no impera un respecte per la cultura, sinó una cultura del respecte", afirma Çiçek. Ella mateixa afegeix que el govern d'Erdogan ha volgut presentar els manifestants com gent irrespectuosa amb l'islam. A tall d'anècdota, la periodista parla de com, en una càrrega policial al barri de Beşiktaş, un grup de persones es van refugiar a la mesquita local. Els mitjans afins a l'AKP van insistir molt en el fet que les persones que van accedir a l'edifici en aquella situació no es van descalçar a la porta, irreverència que, segons Evren, es podria explicar per la violència que es vivia als carrers. En tot cas, la notícia va deixar de ser la protesta i els seus motius, i va

El següent pas de la protesta.

Arribada l'hora, una vintena de dones es troben al parc Maçka per parlar del seu paper en les protestes. Una vegada més, la reunió és no mixta, i així ho fan saber a un grup d'homes que arriben fent onejar la bandera LGTBQI. Els diuen que, si ho volen, s'hi poden estar, però només com a observadors. La majoria ho entenen, però un d'ells s'enfada.

Les manifestants destaquen que hi són "per les polítiques de l'AKP contra les dones". Les assistents a la reunió asseguren que més de la meitat de les persones manifestants són dones, però creuen que la seva visibilitat política no es correspon amb aquest fet, almenys no de forma proporcional. És per aquest motiu que creuen que s'han d'implicar als fòrums. Acorden organitzar un fòrum feminista una volta la setmana cada dimecres, dur a terme tallers feministes als parcs i posen l'èmfasi, concretament, en la necessitat d'informar dels seus drets les dones que es manifesten, davant de les múltiples agressions que, asseguren, la policia exerceix en contra d'elles.

Çiçek, la periodista de *Bianet*, que està donant cobertura informativa al fòrum, ens diu que, en paral·lel a aquesta trobada, s'està celebrant un fòrum-assemblea dels Musulmans Revolucionaris al parc de Feriköy-Ortanca, i un altre de grups llibertaris i d'esquerres al parc d'Abbasağa del barri de Beşiktaş, organitzat pels Çarşı, un grup d'aficionats del Beşiktaş Gimnastic Club.

Joves turcs.

Begüm és musulmana alevita, kemalista i propera al Cumhuriyet Halk Partisi (CHP), o Partit Republicà del Poble, fundat per Atatürk, i treballa en una empresa d'estadística. Yener, ex-musulmà sunnita i confès quasi votant de l'AKP, és enginyer de professió. Asseguren que aquestes són les primeres protestes en les quals prenen part. "Quan vaig veure el que passava a Taksim, em vaig dir a mi mateix que aquest home [Erdogan] no pot fer el que vulgui", diu un Yener encès. "Els qui protestaven a Taksim no eren nacionalistes, ni militants d'extrema esquerra, ni kurds: eren qualsevol. Gent com jo!",

Dues imatges que combinen modernitat i món islàmic en les protestes que tenen lloc a Istanbul. En tancar la plaça Taksim, les protestes s'han disseminat per tota la ciutat.

passar a centrar-se en l'anècdota i en un suposat consum d'alcohol dins del centre religiós, mitjançant una fotografia d'un home amb una llau-na, que més tard les xarxes socials van desmentir que fos de cervesa. I és que l'islam hi és molt present, a Istanbul, malgrat que això no es tradueixi en xifres electorals favorables als suposats islamistes, car l'antiga Constantinoble és dels pocs llocs on

l'AKP només disposa d'un 40% dels vots —només perquè els periodistes afirmen que a la resta del país aquest suport arriba, en moltes regions, a un 70%. Çiçek conclou que, amb la clausura de la plaça Taksim, la protesta s'ha disseminat pels barris de la ciutat en forma de fòrums de debat. "Concretament, aquesta vesprada podreu trobar un fòrum feminista al parc Maçka", diu Çiçek.

Begüm i Yener estan convençuts que el partit de govern, l'AKP, no vol islamitzar l'estat

afegeix. Descriu la sorprenent cohesió social que provoca la protesta: "Abans dels fets de Taksim, quan els aficionats dels tres grans equips del país es trobaven, es mataven entre ells, ara coregen els noms dels equips rivals. Sense les manifestacions, mai no s'hauria donat això". Begüm intervé en turc i Yener tradueix: "Jo mateixa estava en contra del vel a les universitats. Però ara penso, per què no?". Sobre la hipòtesi que l'AKP vulgui islamitzar l'estat, es mostren convençuts que no és així. Creuen que el govern preservarà la secularitat, tot i reconèixer que en els últims deu anys la inversió sobre la Direcció d'Afers Religiosos s'ha multiplicat. Insisteixen que el que

els ha motivat a prendre part en les protestes és la falta de respecte pels drets humans de l'AKP i posen com a exemple d'això la mort del jove Ethem Sarisülük, que la tarda del dia abans havia motivat una concorreguda manifestació. Pel que fa al paper de l'exèrcit a les mobilitzacions, diu Yener que "la gent que protesta no vol que l'exèrcit s'hi fiqui", diu ell. Per a exemplificar-ho, explica que un dels primers dies de les protestes, els militars d'una caserna que hi ha prop de la plaça Taksim van sortir a repartir caretes antigàs entre els manifestants. La mateixa nit, segons diu, les xarxes socials anaven plenes de missatges de l'estil: "Amb això ja n'hi ha prou, moltes gràcies".

Més enllà de la religió. No és del tot cert afirmar, com s'ha fet en molts mitjans de casa nostra, que el conflicte que viu a hores d'ara Turquia sigui un conflicte entre l'islam i el laïcisme. El CHP ja va imposar l'obligatorietat de l'estudi de la religió, tant des de la legitimitat de la victòria a les urnes, com amb la força que li atorgava la seva hegemonia a l'estament militar. La màxima "parlaran la llengua del perseguidor amb el to de la dels perseguits", que es va dir del papa Pius IX quan es va privar el catolicisme del monopoli de l'educació a la Itàlia del XIX, funciona a la perfecció en aquesta relació entre l'AKP i el CHP. L'única cosa que es pot concloure del cert és que el moviment social que ha endegat la plaça Taksim obre un nou horitzó per a la democràcia en un país que mai no ha deixat de mirar Europa, perquè sempre, d'una manera o d'una altra, n'ha format part.

Quique Badia

Manel Fuentes

**ARA, MÉS QUE MAI,
EL MATÍ
DE CATALUNYA RÀDIO,**
amb Manel Fuentes

De dilluns a divendres, de 6 a 12 h

ARA, MÉS QUE MAI,
LA RÀDIO NACIONAL
DE CATALUNYA.

Descarrega't l'aplicació
de Catalunya Ràdio!

CATALUNYA
RÀDIO